

Exercicios de autoavaliación

Unidade 9

1. Cal é a etapa dos escritores considerados clásicos en EE.UU.?
2. Cales serían os tres grupos de escritores que poderían ser considerados románticos en Norteamérica?
3. Cal é o berce do *Romanticismo en terreo puritano*?
4. Quen formaron parte dese grupo de Boston, ademais dos xa citados?
5. Cales son os narradores da época romántica en Norteamérica?
6. Caracteriza brevemente o Parnasianismo e os escritores parnasianos.
7. Cales son as características do Simbolismo ?
8. Enumera os escritores simbolistas máis importantes.
9. Cal é o modelo teatral predominante no século XIX?
10. Cales son os primeiros indicios renovadores do teatro de finais do S. XIX?

Solucións aos exercicios de autoavaliación da unidade 9

1. A etapa comprendida entre 1830 e 1890, que é cando en América do Norte se dan unha serie de escritores considerados como clásicos nacionais para o século XX (a etapa que vai de Poe a Twain, considerada como *idade dourada* da literatura de Estados Unidos).
2. Dentro do que con certa precisión se podería considerar romántico en Norteamérica convén distinguir tres grupos de escritores: algúns narradores menores, que poderían pasar por europeos se non fose, nalgún caso, pola temática e a paisaxe (Irving, Cooper); un escritor de figura *maldita* (Poe), e os *transcendentalistas*, encabezados por Emerson.
3. O *Romanticismo en terreo puritano* aséntase xeograficamente en Nova Inglaterra, máis concretamente en Boston, e aínda se pode sinalar un santuario privilexiado máis concreto: a vila de Concord, preto de Boston, dun par de miles de habitantes, onde naceu Thoreau, onde se estableceu Emerson desde 1834, e ao que se achegou logo Hawthorne.
4. En 1836 constituíuse o grupo entre cuxos compoñentes se atopaba James Russell Lowell, en cuxa estela entraron tamén Melville, Emily Dickinson, John Grenleaf Whittier, Henry David Thoreau, en certo modo Longfellow e, sobre todo, Whitman. Ata 1840 o grupo publicou unha revista trimestral (*The dial*); pero, á fin, o mesmo Emerson fixo dispersar aos que el centrara.
5. A narrativa (conto e novela) desta etapa da literatura norteamericana está representada por autores, algún deles moi importante, como E.A. Poe, Hawthorne, Melville, Twain e outros de menor transcendencia. Son autores que cultivaron o conto ou a novela de aventuras ou fantástica, revitalizaron estes xéneros literarios, e tiveron unha gran transcendencia en Europa.
6. O Parnasianismo é unha escola literaria francesa que xorde na segunda metade do século XIX como reacción contra o realismo e naturalismo literarios. Débelle o nome á revista *Le Parnase Littéraire*, na que un grupo de poetas novos publicaban os seus versos. Estes escritores non conciben a produción artística como un medio de acción social, senón que procuran manterse fóra do terreo político e social. O seu ideal é a *arte pola arte*, sen preocupación utilitaria ningunha. Por iso, Gautier, parnasiano, afirmaba: «Desde o momento en que unha cousa é útil, deixa de ser fermosa». En contraposición ao abandono da forma, tan propio dos románticos, os parnasianos distínguense polo seu amor á forma, polo equilibrio, pola precisión e a harmonía, de tal xeito que a súa poesía é sempre escultural, severa e clásica. Cultivan temas preferentemente exóticos e plásticos, e fan habitualmente poesía.
7. En síntese, as características do Simbolismo son:
 - a) Suxerir a realidade poética; pero non explicala, porque tratar de explicala equivale a matala.
 - b) A poesía, máis ca ideas poéticas, é música.
 - c) Hai que revolucionar os sistemas de versificación empregados tradicionalmente.
 - d) As correspondencias entre os sentidos. Segundo esta innovación poética, existía unha relación entre as sensacións poéticas visuais e as doutros sentidos. Neste

sentido, podía-se falar de *música azul*. A isto hoxe chamámoslle *sinestesia* e é un fenómeno perfectamente estudado.

8. Os escritores simbolistas máis salientables, aínda que non únicos, son: Verlaine, Rimbaud, e Mallarmé (algúns críticos inclúen tamén entre os máis salientables a Laforgue, e outros engaden a Corbière).

9. O século XIX caracterízase, a grandes trazos, pola vixencia do drama romántico, o melodrama e a comedia de costumes. O modelo máis recorrente é o que establece o teatro francés, especialmente Eugène Scribe (1791-1861), mestre na elaboración de peripecias que chegan ao límite antes do seu desenlace.

10. O primeiro golpe a un teatro que se repite a si mesmo ata a saciedade chega cos postulados realistas e naturalistas, en 1881. Zola publica *O naturalismo no teatro*, onde critica o convencionalismo do medio en que se desenvolven os actores: os obxectos pintados, a maquillaxe, o vestiario ampuloso dos actores e actrices e o ton grandilocuente e excesivamente declamatorio. Ademais, critica o *vedetismo* das grandes figuras. Este enfoque naturalista do teatro esténdese polo resto de Europa.